

Neděle 21.5.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(neděle Rogate – Modlete se)

Text: „*Proto klekám na kolena před Otcem a prosím, aby se ve vás upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; abyste mohli pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka a poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.*“ (Ef 3,14-21)

Určitě existuje zajímavější četba než četba modliteb! Rád čtu teologické knihy, životopisy, občas nějakou detektivku. Denně listuji v novinách a sleduji různé zprávy! Málokdy mě něco zaujme tak, že se k tomu vrátím. Když čtu ovšem nějakou modlitbu v Žalmech nebo jinde, začínám nad ní přemýšlet o životě jinak. Modlitba apoštola Pavla, kterou jsme dnes četli, mě zaměstnává řadu let. Stále si ji připomínám, protože jí úplně nerozumím. Ale o tom, čemu už rozumím, se chci s vámi podělit.

1. Potřebujeme se modlit

Když se někdo modlí, tak leccos na sebe prozradí. Nejdřív to, že je věřící a že hledá Boha a Jeho pomoc. Potom to, v jaké je životní situaci a co v ní prožívá.

Křesťanský misionář Pavel sedí kvůli svému přesvědčení ve vězení, ale z jeho modlitby neslyšíme ani nářek ani starost o to, jak to s ním dopadne. Nehledá cestu z vězení ven, nerozesílá podpisové archy, aby dosáhl svého propuštění. Zajímá se o to, jak se daří jeho přátelům – křesťanům a povzbuzuje všechny k víře a k naději. Apoštolův „stoický“ klid není stoický klid – vyplývá z jeho křesťanské víry, z jistoty, že Bůh je Pánem každé situace.

Už samotný tento postoj nám může být pomocí. Životní těžkosti a zkoušky nás nemusí (vždy) srazit na zem. Jako křesťané víme o Boží dobrotě, o tom, že Bůh je nám nablízku a že v modlitbě se my můžeme přiblížit k Němu.

Apoštol ve vězení nejen nenaříká, ale on se dokonce raduje! Z Boží velké lásky a z toho, co Bůh koná mezi lidmi v Kristově církvi. To jsou taková 2 ohniska Pavlovy modlitby: Bůh – nekonečně dobrý nebeský Otec, a Kristova církev – společenství lidí, kteří uvěřili v Ježíše Krista, ve kterém Bůh jedná. To je to, na co Pavel nejvíc myslí. Nehledá předně řešení své osobní situace, ale prostřednictvím dopisu pokračuje v duchovní práci! – Velice mě oslovuje tento apoštolův příklad! Vidím, že mi chybí takové „nasazení“. Vidím to jako svůj a náš dluh, že se málo modlíme za ty podstatné, Boží věci... Potřebujeme po vzoru Pána Ježíše nebo Pavlově se začít pokorně a vytrvale modlit nejen za své vlastní potřeby, ale také za náš svět, za dar víry pro nevěřící... Potřebujeme padnout na kolena a volat k Bohu, protože On je dobrý, mocný Bůh, a má dost milosti pro všechny!

2. Potřebujeme poznat hlouběji Boží lásku

Možná je ta Pavlova modlitba trochu složitá a nepřehledná. Ale mluví se tam o tom, jak věřící lidé potřebují *upevnění ve víře a poznání Kristovy lásky.*

„*Vnitřní člověk*“ – to je to, co nosíme v srdci a co nosíme v hlavě/mysli. To jsou naše postoje, pocity, zkušenosti, rozhodnutí, to je naše víra a láska k Bohu, celá síť vztahů k lidem a událostem. Bůh svým působením vnáší řád do všech těchto věcí tím, že se nás ujímá, že se nám představuje jako Ten, kdo má moc na nebi i na zemi, kdo je mocnější než všechny ostatní moci a síly. Tím dává směr tomu, co se děje „uvnitř“. Nejednou se nevyznáme ani v tom, co se děje kolem, ani v tom, co se děje v nás. Ale Pán Ježíš přichází za námi se svým slovem, s darem svého pokoje, se svou láskou a vrací nás na svou cestu, na cestu důvěry.

A poznání Kristovy lásky? Většinou si myslíme, že tu Boží, lásku známe takřka dokonale. Je pravda, že o ní dost mluvíme a že o ní často zpíváme. Ale podle toho, jak žijeme, jak se někdy projevujeme, mám dojem, že jsme ji ještě všichni do hloubky neprožili.

Odkud ví Pavel z Tarsu tolik o Boží lásce? Byl to velice vzdělaný člověk a leccos si přečetl. Ale to nejdůležitější bylo pro Pavla to, že se s Boží láskou osobně setkal. Tehdy když se setkal s Ježíšem Kristem! Proto může říct, že láska Kristova je *dost široká* na to, aby zahrnula celé lidstvo, je *dost dlouhá* na to, aby mohla přetrvat věčnost, *dostatečně hluboká* na to, aby

zachránila člověka i z toho největšího neštěstí, a *dost vysoká* na to, aby vyzvedla člověka do postavení Božího dítěte. Známe takto Boží lásku-se všemi jejími rozměry? Prožili jsme její velikost? Možná že ne úplně.

Ještě jsme nebyli uzdraveni ze všech komplexů, ještě trpíme skrytým zraněním a projevuje se to navenek tvrdostí, ještě je někde skrytá rána a my jsme nesnášenliví a nedůtkliví...Ať je to jakkoliv: *Kristova láska* má opravdu takovou moc, že *vysvobozuje* ze všech závislostí a komplexů a *uzdravuje* všechna zranění. Pojdme tedy znovu k Pánu Ježíši a nechme si odpustit a nechme se uzdravit. Pak budeme schopni také přijímat a milovat druhé.

3. Potřebujeme věřit Božím možnostem

Jako věřící lidé máme v našem světě slovy a životem ukazovat na Boží lásku. To můžeme jen tehdy, když sami z Boží, Kristovy lásky denně žijeme, když ji přijímáme v podobě odpuštění, posily, pokoje i radosti.

Ale v tom našem úsilí jsme stejně odkázáni na Boží pomoc. Apošt. povzbuzuje křesťany, když vzdává chválu mocnému Bohu a říká o Něm, že „*může působením své moci učinit mezi námi neskonale víc než zač prosíme a co si dovedeme představit*“ – Je v tom velká posila a povzbuzení, když víme, že nám Bůh přichází na pomoc v naší slabosti a nedostatečnosti. Víme to? Věříme tomu? Chceme se o tom přesvědčit?

Boží nové a mocné doteky v našem životě nemají sloužit jen nám osobně, ale mají lidem kolem nás ukazovat na to, že existuje sice *neviditelný*, ale přitom *reálný zdroj* naděje, síly, pokoje, lásky i opravdové radosti. Nechme se proměňovat mocí Kristovy lásky do podoby Božích dětí a Ježíšových učedníků. A nezapomínejme, že náš Pán Ježíš Kristus má nekonečné bohatství lásky a milosti nejen pro svou církev, ale také pro mnohé další. Také pro ty, kteří v životě Boží lásku a odpuštění ještě nepoznali a přece po nich touží a hledají je. Modleme se za ně a ukazujme jim cestu ke Kristu.

(Praha 20.5.2006 – B. Kaleta)